

ligger, vil føre os til Noget. Dertil kommer et andet Moment, og det er, at Finantsministeren for Monarchiet allerede har modtaget circa 800,000 Rd. af Indenrigsministeren, som han naturligtvis efter sin Opfattelse af Sagen og fra hans Standpunkt med fuldkommen Ret vil ansee som Sikkerhed for Opfyldelsen af Reserverfondens Forpligtelser mod Monarchiet. Jeg troer, at dersom vi nu vedtog Forslaget, vilde vi maatte begynde en Proces mellem Kongeriget og Monarchiet, som vistnok ikke vilde føre os til noget Maal. Der er endvidere den Betragtning ved denne Sag, at ligesom en Forretningsmand ofte maa betale Lærepenge i sin Forretning, saaledes erkjender jeg, at en ung constitutionel Stat ogsaa ofte kan være i det Tilfælde. Forretningsmanden faaer Erfaring for sine Lærepenge, og vi faaer for vore Lærepenge den Overbeviisning, at de Love, der have bundet Reserverfonden, ikke have været betryggende for Rigsdagen, og at vi derfor maae modtage den ærede Indenrigsministers Tilbud om at forelægge os saadanne Love, der kunne betrygge Reserverfonden i Fremtiden. Efterat jeg har udtalt mig saaledes, kan jeg kun sige, at med Hensyn til Vedømmelsen af den tidligere Indenrigsministers Tærb troer jeg, at den skarpeste Kritik er udtalt af den Mand, der har talt varmest og bedst i Sagen og meest holdt paa den Afgjørelse, for hvilken jeg vil stemme, nemlig den ærede Indenrigsminister. Han har igaar fremsat, hvorledes han opfattede sin ministerielle Ansvarlighed ligeoverfor Rigsdagen, hvorledes han havde begjært de 4,000 Rd. til Dampskibet paa Gudenaa, og saa henstillede han til os selv at anstille de Sammenligninger, hvortil dette giver Anledning. Jeg, mine Herrer, vil derfor bede Dem med mig at stemme mod Finantsudvalgets Forslag, og derimod, hvis De finde, hvad jeg ikke har anden Mening om end den, en ikke lovlyndig Mand kan danne sig, at der foreligger et Lovbrud, da at indstille en Action mod den ærede tidligere Minister, hvortil jeg da skal slutte mig, men et Valg mellem de to Ting har jeg ikke. Enten maa jeg erkjende Lovligheden og stemme mod Forslaget, eller gjøre Ulovligheden afhængig for Retten.

Indahl: Der har flere Gange af enkelte Medlemmer af Udvalget været anført, at det, der egentlig skulde være det Afgjørende for at stemme for Udvalgets Forslag, var det Uforbeholdte, der laa i at gaae ind paa den Overeenskomst, der var truffen imellem den tidligere Indenrigsminister og den nuværende Finantsminister for Monarchiet, og det er det Punkt, som jeg blot et Dieblik vil belyse, idet jeg tillige vil motivere den Afstemning, som for mit Vedkommende vil blive afgivet. Det er bleven sagt af Rigsdagsmanden for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) og er ogsaa understøttet af Andre, der maafee ere gaaede endog hævde, at det Høieste, hvortil man kunde anslaae disse Actier om 25 Mar, var 2 pCt., men naar man kommer ind paa dette Punkt, om hvad Actierne om 25 Mar ville være værd, er det jo meget problematisk at sige noget Bestemt derom. Der er en stor Forskjel paa at udtale Noget om disse Actiers Værdi i den nærmeste Tid og at ville kjende deres Værdi i en saa fjern Tid som om 25 Mar. Da jeg i 1857 som Medlem af Thinget stemte imod Tverbanen, var et af de Motiver, der i høi Grad bragte mig til at indtage min Stilling i Minoriteten, at det var en i de nærmestliggende Mar kun lidet rentabel Affaire. Den var efter min Anskuelse, men ikke efter Majoritetens, saa slet, at jeg endog fandt, at naar man regnede det bethdelige Tab, der i de nærmeste Mar vilde optaae ved at garantere disse 8 Millioner, vilde det sammenlagt med de andre Udgifter til Expropriationer, som være forbundne dermed, være at betale langt ja langt over sin Værdi den Fordeel, man i den nærmeste Tid kunde vente deraf, og de store aarlige Rentetab ikke staae i Forhold til, hvad der kunde fremkomme som Fordeel efter den lange Tids Forløb, som Banen efter min Anskuelse vilde bruge til at oparbejde sig, saaledes at den kunde forrente noget Klæffeligt. 25 Mar er imidlertid en langt længere Tid, end jeg dengang havde tænkt mig med Hensyn til en saadan Beregning, thi 4 à 5 flette Mars Rentabilitet frembringer jo allerede en bethdelig Udgift for Kongeriget i den Retning. Men spørger man mig nu, hvad jeg da mener, at Actierne kunne være værd om 25